17 November 1944
No. 1 - 1e Jaargang

Herrijzing

ORGAAN VAN DE DRIE SAMENWERKENDE VAKCENTRALEN TE EINDHOVEN

REDACTIE-COMMISSIE:
A. HAGOORT (C.N.V.)
C. Z. DE VRIES (N.V.V.)
J. J. DE WIT (R.K.W.V.)

REDACTIE-ADRES: AUG. SNIEDERSLAAN 6

GEDRUKT BIJ V.D.E. EINDHOVEN

HERRIJZING

De drie plaatselijke vakcentralen te Eindhoven besloten, zoolang dit door de omstandigheden wenschelijk wordt gemaakt, gezamenlijk een orgaan uit te geven ter voorlichting van de leden, die zich weer aansloten en van hen, die dit binnenkort zullen doen.

Dit gemeenschappelijk orgaan, dat wij den symbolischen naam „Herrijzing" gaven, is de uitdrukking van den wil tot een hechte samenwerking der drie centralen.

De vakcentralen besloten, dit eerste nummer te doen verspreiden aan alle huizen, opdat alle inwoners van Eindhoven kennis kunnen nemen van de inzichten en plannen der vakbeweging in dezen tijd.

De Redactie van dit blad wordt gevormd door een commissie van drie leden, van elk der vakcentralen èèn.

Moge dit tijdelijk, maar gemeenschappelijk orgaan medewerken aan een spoedige totale wederopstanding van de vakbeweging in ons vaderland. Laat ons hopen, dat spoedig ons geheele land bevrijd zij en dat in Nederland, als voorheen, een vrije vakbeweging werkzaam zij tot heil der arbeiders en daardoor tot zegen van ons geheele volk.

DE REDACTIECOMMISSIE.

DOOR SAMENWERKING TOT EENHEID

In het bevrijde deel van ons land zijn de drie vakcentralen: Nederl. Verbond van Vakvereenigingen, Roomsch Katholiek Werkliedenverbond en Christelijk Nationaal Vakverbond weer herleefd.

Er zijn er, die zich hierover verbaasd hebben. Die zeggen: daaruit blijkt dat de oude verdeeldheid weer opkomt en dat ons volk in de moeilijke jaren van 1940—1944 niets geleerd heeft.

Wie zoo denkt en spreekt, begaat een radicale vergissing.

Stellig zijn voor ons volk de jaren van 1940—1944 een harde leerschool geweest. En even stellig moet de samenwerking, die het gemeenschappelijk verzet tegen de Duitsche onderdrukking heeft gebracht, na den oorlog voortbestaan.

De mannen van de verschillende vakorganisaties, die thans tot nieuw leven kwamen, hebben dat ook nadrukkelijk overwogen. Van het begin af aan hebben zij zich daarop ingesteld.

Wat zij echter daarnaast ook beseften was, dat die samenbinding geenszins behoeft te beteekenen, dat heel ons nationale leven nu vervlakt wordt tot een egale eenheid. Ging het in die richting, dan zou ongetwijfeld aan het eigen karakter van ons volksleven groote schade worden gedaan. Dan zou men, om een spreekwoord te gebruiken, met het badwater het kind naar buiten hebben gegooid.

Wie over deze zaak wil oordeelen, moet ons volksleven in zijn historische ontwikkeling, moet ook de vakbeweging in haar historischen groei, goed bezien.

Het is een niet te miskennen feit, dat in ons volksleven zich altijd een aantal geestelijke stroomingen hebben afgeteekend. Reeds bij de grondlegging van het Nederlandsche staatsverband is dat te onderkennen.

Het is de buitengewone verdienste geweest van den stamvader van ons Vorstenhuis, Willem van Oranje, dat hij dit duidelijk heeft gezien.

Zijn levenswerk was juist van het begin af aan gericht op tolerantie, op verdraagzaamheid tusschen, op samenwerking van de geestelijke stroomingen. Tal van zijn tijdgenooten en velen na hem, hebben dit niet begrepen. Zij hebben daarom gewerkt in de richting van overheersching van een bepaalde en dus onderdrukking van een andere geestelijke strooming.

Toch bleven die stroomingen zich door de eeuwen heen afteekenen.

Eén van de goede dingen, die de ontwikkeling van ons volksleven in het Koninkrijk der Nederlanden — dus na 1813 — heeft gebracht, is, dat deze stroomingen op politiek zoowel als sociaal terrein, zich door eigen organisaties duidelijker afteekenden. In den aanvang ging dit meestal gepaard met onderlinge bestrijding, doch op den duur openbaarde zich een beter verstaan. Met name op het gebied der vakbeweging blijkt dat heel duidelijk.

De wordingsjaren van de vakbeweging kenmerkten zich door een vaak fellen strijd tusschen de vakorganisaties van verschillende richting.

Reeds in die jaren van strijd echter kwamen zij meermalen op practisch terrein tot goede samenwerking. Op den duur heeft beter begrip zich baan gebroken.

De man van het N.V.V. leerde verstaan, dat het niet was om scheuring en tweedracht te stichten, dat de Katholieke en de Christelijke arbeiders een eigen organisatie vormden, doch dat hoogere beginselen hen daartoe dreven.

Den mannen der Christelijke en der Katholieke arbeidersbeweging stond het duidelijk voor oogen, dat zij hen, die niet uit de Christelijke en Katholieke beginselen leven, niet konden dwingen, in hun organisaties te treden en dat de „algemeene" organisaties ook door hoogere humanistische gedachten gedreven werden.

Zoo groeide het onderling verstaan. Daardoor werd de samenwerking, reeds voor den oorlog, steeds regelmatiger en hechter.

Toen zijn de vier oorlogsjaren gekomen.

De vakcentralen verdwenen.

Wat hebben wij toen gezien?

Dat de arbeiders, die bij honderdduizendtallen waren aangesloten bij de drie vakcentralen, weigerden mee te gaan in de hun als ideaal voorgestelde eenheid van het Ned. Arbeidsfront. Dat N.A.F. speculeerde juist op de „eenheidsgedachte", die, naar men meende, een geneesmiddel zou zijn tegen alle kwalen. De arbeiders hebben echter dit wondermiddel geweigerd.

Nu is er de bevrijding.

En zouden we nu moeten gaan doen, wat onder de Duitsche overheersching is geweigerd? Zouden wij nu moeten gaan zeggen: die instelling van het N.A.F. was toch zoo gek niet?

Het is wonderlijk, dat die gedachte in een aantal hoofden schijnt te leven. Het is zonderling, dat, nu ons volk weer zichzelf kan zijn, en terwijl diezelfde menschen daarover juichen, sommigen anderszijds zeggen, (want daar komt het op neer) en nu moet er toch een grijze eenvormigheid en eentonigheid komen.

De mannen der vakbeweging gaan er van uit, dat deze opvatting bij eenig nader inzien zal worden verworpen.

Wij zijn vrij.

Wij zijn vrij, om weer te leven naar onze pricipieele opvatting.

Dat beteekent, dat de Katholieke arbeider zegt: en dus werk ik weer in mijn Roomsch-Katholieke vakorganisatie voor gezonde sociale toestanden in Nederland, overeenkomstig de leer van mijn Kerk.

Dat beteekent, dat de Christelijke arbeider zegt: en dus werk ik weer in mijn Christelijke vakorganisatie voor gezonde sociale toestanden in Nederland overeenkomstig mijn beginselen.

Dat beteekent, dat de man der moderne vakbeweging zegt: en dus werk ik weer in mijn moderne vakorganisatie voor gezonde sociale toestanden in Nederland overeenkomstig mijn opvattingen.

Hier vindt U de drie standpunten naast elkaar. Maar U leest juist daaruit: bij drieërlei grondslag is er één doel:

Gezonde sociale toestanden in Nederland.

Welnu, de mannen der vakbeweging hebben gezien: voor dat doel kunnen wij samenwerken.

Het kan slechts aan dat doel bevorderlijk zijn, als wij dat benaderen van ons drieërlei standpunt uit.

Hoofdzaak is, dat wij elkaar respecteeren, elkaar vertrouwen en elkaar waardeeren.

Als wij in dien geest met elkaar samenwerken, kan onze kracht slechts te grooter zijn.

Door samenwerking tot eenheid.

Dat is zekerder, hechter en solieder, dan dat men allen in een eenheidscorset perst, dat den één wellicht te nauw en den ander te wijd is.

Dat is verstandiger, dan dat men voor allen een eenheidsmaat stelt en daartoe van den èèn een stuk afzaagt en den ander tot op die lengte uitrekt.

In volledige erkenning van elkaars verschillend principieële uitgangspunt, hebben daarom de vakbewegingsmannen in het bevrijde gebied besloten tot hechte samenwerking.

Zóó komt het rijk gevarieerde geestelijke leven in ons vrije Nederland aan den dag.

Zóó bundelen wij de krachten tot een sterke eenheid ten behoeve van den wederopbouw van ons vrije Nederland!

A. HAGOORT.

IETS OVER DEN NIEUWEN ORGANISATIEVORM

Een beslissende schrede naar de positieve samenwerking

Sterke eenheid ondanks verscheidenheid

Er zijn, zoowel in de jaren van de bezetting als in de laatste weken sedert onze bevrijding, al heel wat vragen gesteld en meeningen geuit met betrekking tot den vorm, waarin de organisaties in de toekomst zullen gaan optreden.

Het valt niet te ontkennen, dat er een drang naar vernieuwing is. Het oude heeft afgedaan. Nieuwe tijden banen nieuwe wegen en vragen veranderde methoden.

Ook op organisatorisch terrein.

Dat is de meening, die men links en rechts hoort verkondigen.

En het opmerkelijke daarbij is, dat vele propagandisten van den nieuwen organisatievorm blijk geven, zelf niet te weten, welken kant zij uit willen en hoe zij het probleem van de hervorming der sociale organisaties denken op te lossen.

„Het moet anders worden" ,zegt de één. „Den ouden toestand van vóór 1940 wenschen wij onder geen voorwaarde terug", verkondigen anderen.

Dat alles is slechts negatief, zoo lang men in gebreke blijft, aan te toonen, langs welke wegen men het gestelde doel denkt te bereiken.

Men dient hier positief te zijn.

Er zijn er ook, die het pleit voeren voor de z.g. eenheidsorganisatie, daarbij in den waan verkeerend dat met deze soort organisatie de oplossing van alle maatschappelijke kwalen wordt verkregen.

Zoo loopen er verschillende meeningen, die alle met elkander deze eigenschap gemeen hebben, dat zij de vakorganisaties in een gewijzigden vorm terugwenschen.

Dat een z.g. eenheidsorganisatie een utopie, een hersenschim is, wordt elders in dit blad aangetoond.

Wie ook maar eenig begrip heeft van de geestelijke waarden, die in ons volk verankerd liggen, zal beseffen, dat het van het alergrootste belang is voor land en volk, dat de geestelijke stroomingen haar uiting blijven vinden in het openbare leven, dus ook in het sociaal-economische.

Dit bewust te willen belemmeren, of door een eenheidsorganisatie te willen smoren, is onvaderlands, omdat het volkomen indruischt tegen de gevoelens van de grooiste massa in ons volk.

Van den anderen kant zou het onjuist zijn, te beweren, dat de organisaties in het thans aangebroken nieuwe tijdperk geen veranderingen van noode zouden hebben.

Integendeel.

Het verleden heeft de tekortkomingen en gebreken, die den organisaties aankleefden ,duidelijk doen zien en het zou al van zeer weinig inzicht getuigen, indien de leiding van de vakbeweging uit de opgedane ervaringen niet de noodige conclusies zou trekken.

Tot aan Mei 1940 was het practisch zoo gesteld, dat iedere vakcentrale met de bij haar aangesloten vakorganisaties op eigen kompas voer. Er bestond ten aanzien van bepaalde actiepunten wel een bepaald contact of overleg, doch lang niet in die mate als wel wenschelijk ware.

Zoo kon het voorkomen, dat door een bepaalde organisatie of vakcentrale een actie werd gevoerd, terwijl een anders georiënteerde centrale of organisatie ter zake van die actie niets ondernam of met een geheel ander plan voor den dag kwam. Het gebeurde zelfs, dat bepaalde acties onderling werden bestreden.

Zelfs als volmaakte vreemdeling in het Jeruzalem der vakbeweging zal men aanvoeren, dat dit niet de methode was. Dit langs elkaar heen werken beteekende een verkwisting van tijd, geld en moeite.

Zóó moest het niet.

Hoe het dan wèl moet worden?

Dàt is het, wat wij hieronder nader willen toelichten.

De leiders van de vakbeweging hebben ingezien, dat ingrijpende veranderingen in het organisatiewezen moeten worden aangebracht.

Alles dient er op te worden gezet, dat, met eerbiediging van de geestelijke stroomingen onder ons volk, de grootst mogelijke samenwerking tot stand komt.

Vandaar dan ook, dat, toen op 18 September j.l. het blijde uur der bevrijding voor ons was aangebroken, bekendheid kon worden gegeven aan een reeds langer bestaande plaatselijke afspraak, welke inhield: **een permanente, gereglementeerde samenwerking tusschen alle organen der werknemersbeweging met het doel zekere eenheid der Nederlandsche arbeidersbeweging tot stand te brengen.**

De bedoeling zit daarbij voor, dat, ook met eerbiediging van elkanders zelfstandigheid, de organisaties, onder de huidige verhoudingen uiteraard, vrijwillig, **een deel van hun zelfstandigheid prijs geven en deze overdragen aan door hen gezamenlijk te vormen organen.**

Zoo is de leiding van de vakbeweging in Eindhoven overgegaan tot de vorming **van Bedrijfs- of Vakunies.**

Wat zijn Bedrijfs- of Vakunies?

De vakbonden met gelijk werkgebieden, aangesloten bij een vakcentrale, heeten bedrijfs- of vakunies.

Een voorbeeld: De drie organisaties van Metaalbewerkers of van de Handels- en Kantoorbedienden, te weten de R.K. Bond, de Christelijke Vereeniging en de Algemeene Bond vormen tezamen, omdat zij een gelijk werkgebied, n.l. dat der Metaalbewerkers of dat der Handels- en Kantoorbedienden hebben, een Bedrijfs- of Vakunie.

Hetzelfde geldt ook voor alle andere organisaties, zooals Bouwvakarbeiders, Textielarbeiders, enz.

De Unie vertegenwoordigt op bedrijfsgebied alle werknemers in den betreffenden bedrijfstak en haar doel is, met inachtneming van het algemeen belang, het behartigen van de vak- en groepsbelangen van de werknemers, werkzaam in de door haar vertegenwoordigde bedrijfstak.

De Unie van Metaalbewerksbonden zal zich dus bezighouden — de naam duidt er reeds op — met de belangen van de metaalbewerkers in het algemeen.

Het bestuur van deze Unies is zoodanig samengesteld, dat een gelijk aantal vertegenwoordigers van elke richting daarin zetelen. De Unie is als het ware het toporgaan van de verschillende vakorganisaties met gelijk werkgebied en in het bestuur van de Unie worden de beslissingen genomen ten aanzien van de kwesties, die tot haar bevoegdheid en werkzaamheid behooren.

Wordt er een beslissing genomen, dan beteekent dit, dat zoowel de vertegenwoordigers van de katholieke, de christelijke als de moderne arbeidersbeweging daarmede accoord gaan. **Er wordt dus zoodoende één lijn getrokken** en allerlei meeningsverschillen zijn uitgesloten; onderlinge bestrijding van de vakorganisaties is hiermede volkomen uitgesloten.

Men zal moeten toegeven, dat dit een enorme stap in de goede richting beteekent.

Evenals een landelijke vakorganisatie is onderverdeeld in plaatselijke afdeelingen, zoo is ook de landelijke Bedrijfs- of Vakunie verdeeld in plaatselijke Unies.

Zoo vormen de plaatselijke afdeelingen van de R.K., de Christelijke en de Moderne Kantoorbediendenorganisatie een plaatselijke Unie.

Hetzelfde geldt vanzelfsprekend voor alle andere vakafdeelingen.

Ook in de plaatselijke Unie zijn de drie richtingen vertegenwoordigd, zoodat ook in deze instantie één gemeenschappelijke gedragslijn wordt gevolgd met inachtneming van elkanders beginsel.

Wat is de taak van een plaatselijke Vakunie?

De Unie is o.m. bevoegd, met eerbiediging van de zelfstandigheid en met bevordering van de zelfwerkzaamheid van de afdeelingen:

1. initiatief te nemen, liggende op het gebied van den plaatselijken bedrijfsarbeid en het resultaat daarvan bij de (landelijke) bedrijfsunie in te zenden;
2. contrôle uit te oefenen op de toepassing en naleving van voor de werknemers van belang zijnde wetten, verordeningen en contracten;
3. te bevorderen, dat in ondernemingen met meer dan 5 werknemers en voor complexen, waarin meer dan 5 werkzaam zijn, één of meer vertrouwensmannen worden aangewezen.

Werden dus in het verleden plaatselijke vakacties op touw gezet door een plaatselijke vakafdeeling — met goedvinden van haar hoofdbestuur — in de toekomst zal dit geschieden door de **vakunie**, waarin dus alle richtingen vertegenwoordigd zijn.

Ook hier weer één gemeenschappelijk optreden naar buiten en ook hier is het uitgesloten, dat de diverse richtingen langs elkander heen werken.

Contributie

Van groot belang is ook het feit, dat ten aanzien van de contributie-regeling volkomen overeenstemming en uniformiteit verkregen is. Zoo heeft de Vakunie van Kantoorbedienden een contributieregeling, die voor elk der drie samenwerkende organisaties gelijk is en waarbij dus elke concurrentie-overweging buiten geding is. Ook voor de andere organisaties komen er soortgelijke overeenkomsten, waarbij de contributie op 2% van het inkomen is gesteld. Het zal niet langer zoo zijn, dat in het eene bedrijf de vakbonden een veel hoogere contributie vragen dan in het andere.

Ook hieruit blijkt de eenheid in verscheidenheid.

De samenwerking gaat echter verder.

Niet alleen dat de vakorganisaties straks landelijk, naar verwacht mag worden en thans plaatselijk samenwerken in Bedrijfs- of Vakunies en plaatselijke Unies. Ook voor de plaatselijke en landelijke **vakcentralen** is een plan van samenwerking, dat volkomen aansluit aan dat van de Vakunies, uitgewerkt.

Raden van Overleg

De **plaatselijke vakcentralen**, deelen dus van de Nederlandsche vakbeweging, vereenigen zich tot een Raad van Overleg.

Het doel van dezen Raad van Overleg is: het behartigen van economische en sociaalhygiënische belangen, welke de arbeiders ter plaatse gemeen hebben.

De Raad van Overleg treedt op als vertegenwoordiger van de gezamenlijke afdeelingen van de vakbonden, welke ter plaatse zijn gevestigd.

De bevoegdheid van den Raad van Overleg is:

1. voorstellen, zijn werkgebied betreffende, bij den Raad van Vakcentralen in te dienen;
2. bij de bevoegde plaatselijke autoriteiten verzoekschriften in te dienen;
3. medewerking te verleenen bij de uitvoering van wetten, verordeningen en/of besluiten van openbare organen. Hij bevordert de gezamenlijke aanwijzing van vertegenwoordigers in die organen, waarin het gemeentebestuur of andere organen vertegenwoordigers van de plaatselijke werknemersbeweging wenschen op te nemen.

Het Bestuur van den Raad van Overleg bestaat uit een gelijk aantal vertegenwoordigers van elk der drie richtingen. Ook hier dus weer één gemeenschappelijk optreden naar buiten waardoor bij voorbaat elke afzonderlijke actie van deze of gene richting is uitgesloten.

Zooals in Eindhoven thans de Raad van Overleg met zijne werkzaamheden is begonnen, mag worden verwacht, dat straks, na de algeheele bevrijding van ons land, ook de landelijke vakcentralen in landelijk verband de samenwerking zullen leggen in den **Raad van Vakcentralen.**

Ieder die een objectief standpunt ten opzichte van het bovenstaande wil innemen, zal moeten erkennen, dat door de afspraak, zooals die hierboven nader is verklaard, een zeer belangrijke stap in de richting van een positieve, permanente samenwerking is verkregen.

Hier geen eenheid, die een verlammenden invloed heeft op het principieele, d.w.z. op de geestelijke stroomingen, zooals die zich in ons volk openbaren, doch een verscheidenheid, die door een nauwe, intense samenwerking, sterk maakt en de beste beloften inhoudt voor de toekomst.

Moge dit ook begrepen worden door allen, die eens deel uitmaakten van de voor hen bestemde organisaties, alsmede door hen, die tot op heden van de organisatie afzijdig zijn gebleven.

J. DE WIT.

AANPAKKEN!

De drie plaatselijke vakcentralen richten zich met dit blad tot de bevolking van geheel Eindhoven.

De uitgave van dit blad bedoelt allereerst een opwekking tot en voorlichting over de organisatie der arbeiders te zijn.

Maar dit nummer, dat huis aan huis verspreid zal worden, zou te kort schieten, als het niet nog een ander woord sprak.

Een woord, dat zich niet alleen richt tot de arbeiders met hand en hoofd en pen, maar dat gericht is tot allen, die een paar handen en een hoofd hebben, waarmede zij kunnen werken.

Een woord, dat vertolkt is in het ééne woord, dat wij boven dit artikel zetten: AANPAKKEN!

Ons land en volk verkeeren in grooten nood.

Nu direct, omdat de oorlog woedt.

Voor de toekomst, omdat ons land verarmd en berooid, gebrandschat en geplunderd is. Onze fabrieken en havenwerken zijn goeddeels vernield. Onze vervoersmiddelen en handelszaken hebben onberekenbare schade geleden. Ons volk heeft een schreeuwenden achterstand in voedsel, kleeding en woningen.

Nu kunnen wij hopen: onze bondgenooten zullen ons bijspringen.

Maar hoe groot die hulp ook zal zijn, toch blijft de eerste leus voor den wederopbouw: AANPAKKEN!

Dat geldt reeds nu, ja, nu vooral.

Wij leven hier in bevrijd gebied.

De toestand is nog moeilijk. Het eten is schaars. Wij hebben gebrek aan allerlei artikelen. Verscheidene bedrijven kunnen nog niet werken. Wij moeten ons met woningen, met kleeding, met schoeisel, met vervoersmiddelen behelpen.

Maar houdt dat nu in, dat wij moeten zeggen: wij kunnen niets doen?

Dat zou verraad zijn aan ons volk.

Neen, wij moeten aanpakken. Een ieder moet doen wat zijn hand vindt om te doen.

Wij moeten bereid zijn, om een ander werk te doen, dan wij gewoon waren. Wij moeten bereid zijn, om thans onder slechtere omstandigheden te werken dan voorheen. Wij moeten bereid zijn, nadat wij vier jaren gesaboteerd hebben, weer onze volle arbeidskracht te geven en — zoo noodig — meer dan dat.

Dat vraagt ons volk van ons.

Men spreekt veel over eenheid in dezen tijd.

Welnu, de drie vakcentralen, pleitende op dit besef van eenheid in ons volksleven, roepen U op, om die eenheid te beleven.

Mannen en vrouwen van Eindhoven, van welken rang of stand Gij ook zijt, denkt aan Uw mede-Nederlanders hier, denkt aan Uw mede-Nederlanders in het Noorden en: PAKT AAN!

Er is hier groote nood. Die moet met vereende krachten gelenigd worden.

En bovenal: wij roepen U op, in naam van Uw families, Uw mede-Nederlanders in het Noorden van het land, die op allerlei wijze verdrukt, beroofd en uitgehongerd worden: PAKT AAN!, opdat wij straks kunnen helpen om hun nood te lenigen.

Wij behoeven niet in bijzonderheden af te dalen. Een ieder wete, wat hem te doen staat. Hij stelle zich beschikbaar voor elk werk, het zwaarste of het eenvoudigste, dat noodig is.

Mannen en vrouwen van Eindhoven: Het Nederlandsche volk roept U op: PAKT AAN!

Uw eendrachtig antwoord zij:

Hier zijn wij!

A. HAGOORT.

DE WACHTGELDREGELING

Over de rechten en plichten

In een tijd als de huidige, waarin vrijwel het geheele productie-apparaat om de een of andere reden buiten werking is gesteld, rijst de vraag, op welke wijze in het levensonderhoud van de werknemers en hun gezinnen kan worden voorzien.

Hiertoe bestaan twee mogelijkheden: 1. uitkeering krachtens de Rijkssteunregeling en 2. toepassing van wachtgeldregelingen. Aan deze laatste is om verschillende redenen de voorkeur te geven, daar langs dezen weg tweeërlei doel wordt bereikt.

De onderneming houdt de beschikking over zijn personeel, dat uit den aard der zaak is ingewerkt en over de noodige routine beschikt. Den werknemer wordt een inkomen gegarandeerd, dat uitgaat boven de plaatselijke normen der Rijkssteunregeling.

Zoodra er in de bedrijven weer werkgelegenheid komt, weet de ondernemer, dat hij zijn personeel kan oproepen, hetwelk de werkzaamheden verstaat. De werknemer heeft de zekerheid, dat hij tot de menschen behoort, die bij eventueele werkhervatting het eerst aan den slag komen, wat beteekent dat hij zijn normale inkomen krijgt.

De vakbeweging zal haar activiteit ontwikkelen in de richting, dat zooveel mogelijk in alle bedrijven, waar niet gewerkt wordt door de oorlogsomstandigheden, wachtgeldregelingen in het leven worden geroepen. Helaas moet worden vastgesteld, dat er in en rond Eindhoven nog bedrijven zijn, waar zulks niet het geval is.

Verder ligt er voor de vakbeweging een terrein van activiteit open, om de scherpe kanten van een al te schriele toepassing van wachtgeldregelingen af te slijpen. Men moet evenwel niet vergeten, dat de uitvoering dezer regelingen voor tal van bedrijven — en zeker voor de grootste — vele moeilijkheden met zich brengt. Het personeel, met de uitvoering van wachtgeldregelingen belast, moet uiteraard eerst behoorlijk ingewerkt geraken.

Eén punt — in elke wachtgeldregeling opgenomen — verdient momenteel onze belangstelling. Het gaat hier om de verplichting van het aanvaarden van werk.

De werknemer, die wachtgeld ontvangt, is verplicht, onmiddellijk zijn werkzaamheden te hervatten, zoodra de werkgever, die het wachtgeld verstrekt, dit verlangt. Voorts is elk wachtgelder gehouden, arbeid te aanvaarden, voorzoover deze als passend is te beschouwen, bij een anderen werkgever. Voorts vloeit de verplichting tot werkaanvaarding ook voort uit een oproep daartoe, uitgaande van het openbare orgaan der Arbeidsbemiddeling ,in dit geval dus van het Gewestelijk Arbeidsbureau.

Nu de stand van zaken in ons land zóó is, dat in een groot deel van ons land onze landgenooten nog gebukt gaan onder het Duitsche juk en wij hier bevrijd zijn, rust op ons de plicht, alles te doen, wat maar eenigszins mogelijk is, om onze landgenooten in het niet bevrijde deel van ons land te helpen.

Directe militaire hulp kunnen wij nog niet geven. Wat wij wel kunnen, is: onze Geallieerde vrienden al het werk uit handen te nemen, wat hun taak verzwaart. Hoe minder wij hen met onze moeilijkheden lastig vallen, des te beter. De vraag of dit mogelijk is, kan zonder meer bevestigend worden beantwoord.

Een belangrijk punt, waar wij hen tegemoet kunnen treden, is onze voedselvoorziening.

In en rondom Eindhoven zitten nog millioenen kilogrammen aardappelen in den grond. Die moeten er uit, voordat de vorst komt. Dit is een eerste eisch in het belang van onze voedselvoorziening in de komende winterdagen!

Duizenden tonnen roge hebben de boeren binnengebracht. Zij zijn — gelukkig genoeg — tot onze bevrijding weigerachtig gebleven, deze te dorschen. Dat moet thans gebeuren! Hierbij zijn vele handen noodig, daar ook op het platteland veelal electrische stroom ontbreekt en de Duitschers onze dorschmachines geroofd hebben. Ons aller belang vraagt om directe hulp.

Vele boerenhoeven en de daarbij behoorende opstallen zijn door oorlogshandelingen, òf door Duitsche vernielzucht soms zwaar gehavend. Wanneer voldoende medewerking wordt gegeven, kunnen zij bedrijfsklaar gemaakt worden en kan het belangrijke werk van den boer voor onze voedselvoorziening worden voortgezet.

Laat ons trachten, hier te helpen. Niet alleen wij, doch ook onze landgenooten, die het geluk der bevrijding niet deelachtig zijn, worden hierdoor geholpen. Als wij er in zouden slagen, ons op belangrijke punten zelf te voorzien, kan de hulp van onze Regeering en van onze Geallieerde vrienden zich meer direct richten op de meest noodlijdende gebieden. Toont Uw goeden wil!

Zoodra Gij er in slaagt, arbeid, waar dan ook, te vinden, meldt het Uw werkgever. Binnen het raam der wachtgeldregeling is het mogelijk, elders werk te verrichten, waarvan een deel van de opbrengst U ten goede komt.

Zet U heen over allerlei bezwaren, welke vaak niet ongegrond zijn. Laat ons beseffen, dat wij door de Duitsche roof- en vernielzucht al zóóveel hebben verloren, dat wij alle krachten moeten inspannen, ook al zou het persoonlijke offers kosten, te redden, wat te redden, binnen te halen, wat binnen te halen is. Wij moeten dit doen voor de bevrijding van ons geheele vaderland. Hoe eerder dit vrij is, hoe eerder de voorziening van kleeding en voedsel in normale banen geleid kan worden.

Eerst dan zal weer de tijd aanbreken, dat wij allen op onze normale plaats in het productie-proces kunnen gaan werken tot heil van onze Nederlandsche Gemeenschap.

G. K. JANSSEN.

Werknemers

van allen rang en stand

schakelt U in
bij den opbouw
van Uw Nederland

SAMEN STERK!

De algemeene positie, waarin ons land thans is komen te verkeeren door de vernieling van een belangrijk deel van ons productieapparaat, haveninstallaties enz., is zeer ernstig. Slechts met inspanning van alle krachten zal het mogelijk zijn, ons land weer dat aanzien te geven, dat het in het verleden had.

Voor de arbeidersbeweging ligt hier een zware, doch schoone taak. Immers, door arbeid alleen, — en dan bedoeld in den ruimsten zin van het woord, dus zoowel handen- als hoofdarbeid, — zal het mogelijk zijn, de verloren posities terug te winnen. De vakbeweging krijgt hierdoor een zeer bijzondere taak. Straks ,als ons geheele land is bevrijd en aan den dag zal treden, hoe veel er is verwoest, moet de opbouw op grootsche wijze worden aangepakt. De problemen, waarmede de arbeiders te maken zullen krijgen, zullen legio zijn. Willen deze tot een goede oplossing worden gebracht, dan zal de nauwste samenwerking noodig zijn.

Ons Volk, ons land, moet zich opnieuw een plaats gaan veroveren. Het zal dit alleen kunnen, wanneer aan de arbeid die plaats wordt gegeven, welke haar krachtens haar onmisbare functie toekomt. Immers, de arbeid is de grondslag van alle welvaart, en het is de taak der Vakbeweging, er zorg voor te dragen, dat de opbouw van ons land zal plaats vinden naar de beginselen der geleide economie. Dit brengt vanzelf met zich mede, dat daardoor de Vakbeweging in nieuwe banen moet worden geleid en de tijd van het „kleine gedoe" voorgoed moet zijn afgesloten.

Doordrongen van haar groote verantwoordelijkheid, hebben de plaatselijke Vakcentralen zich beraden en vindt er thans de nauwst mogelijke samenwerking plaats. Slechts op den grondslag van volledige eerbiediging van elkanders principen is dit mogelijk.

De verscheidenheid van het geestelijk leven in ons land, dat in de periode, die achter ons ligt, van zoo'n enorme kracht is gebleken, zegt ons, dat het willen wegcijferen hiervan een hersenschim genoemd moet worden.

De veelheid van ons geestelijk leven, beleden hetzij in kerk of partij, heeft ondanks de gescheidenheid, die hieruit op organisatorisch gebied voortvloeide, ons land, wat betreft de sociale voorwaarden, waaronder gewerkt moest worden, aan de spits doen staan van Europa. In den komenden tijd zullen wij deze positie willen behouden: wat in een menschengeneratie is opgebouwd, mag niet verloren gaan!

Wanneer wij dit alles goed voor oogen houden, dan sluit dit in, dat ieder van ons een deel van zijn bevoegdheden moet afstaan en overdragen aan de nieuwe organen, welke thans zijn geschapen. Het gaat daarbij om den geest, waarin dit werk zal worden aangepakt.

Welnu, onzerzijds aanvaarden wij de nieuwe vormen, met het vaste voornemen, met inzet van onze geheele persoonlijkheid, mede te werken aan den opbouw van onze Vakbeweging, wat impliceert den opbouw van ons Vaderland.

Dit Vaderland zal moeten worden een tehuis voor ons allen, waarin het goed is te wonen en te leven en waarin bestaanszekerheid voor allen is.

Wij moeten echter nu van den grond af beginnen: de huidige toestand is te chaotisch en voor de werknemers te gevaarlijk. Slaan wij daarom gezamenlijk de hand aan de ploeg. Dan kunnen de vooruitzichten verre van rooskleurig zijn, doch te zamen zullen wij de moeilijkheden zeker overwinnen. Tot heil van het Vaderland.

EINDHOVENSCHE
BESTUURDERSBOND.

Groote voldoening en dankbaarheid aan God zal ongetwijfeld alle leden en vrienden van het Christelijk Nationaal Vakverbond vervullen, nu we ons, in samenwerking met het Nederlandsch Verbond van Vakvereenigingen en het R.K. Werklieden Verbond, weer vrij tot ons volk in het bevrijde deel van ons Vaderland kunnen richten.

Ruim vier jaar zijn we geknecht geweest door een niets ontzienden vijand.

Veel en hard zal er gewerkt moeten worden, om ons land weer uit de puinhopen te doen herrijzen, om onze industrieën weer tot bloei te brengen, kortom, om ons land en volk weer de plaats te geven waarop ze volgens hun traditie aanspraak kunnen maken.

Daarvoor is noodig, dat we de handen ineenslaan en met de grootst mogelijke eensgezindheid aan den opbouw beginnen.

Deze eensgezindheid is tusschen de Vakcentrales te Eindhoven reeds tot een zoo groot mogelijke samenwerking uitgegroeid. Met eerbiediging van elkanders beginsel. Hoe kan het ook anders. Wat historisch gegroeid is, verandert men niet met een begeestering, opwellende in een tijd van verwarring en ellende.

De liefde tot ons land en volk gebiedt ons, mede te werken aan alles, wat ons land tot nieuwen bloei kan brengen. We zullen echter niet nalaten, bij dit alles te wijzen op de zeer moeilijke omstandigheden ,waarin vooral onze arbeiders verkeeren. Met klem zullen we aandringen op een zeer behoorlijke regeling van de arbeidsvoorwaarden en sociale voorzieningen.

Indien onze arbeiders, zoowel hoofd- als handarbeiders, niet de plaats krijgen ,waarop ze door het geven van hun werkkracht recht hebben, is er voor ons land geen nieuwe toekomst mogelijk.

Is het noodig, dit thans nog neer te schrijven? Hebben we in de afgeloopen oorlogsjaren door den druk van den overweldiger dit niet allen gevoeld? Zal de werkgever het straks niet als een eer beschouwen, om zijn personeel een zoo goed mogelijke sociale positie te geven?

Allen moeten we aanpakken. Maar allen moeten ook een positie hebben, zoo goed als de omstandigheden dit toelaten.

In dezen gedachtengang heeft de Christelijke Besturen Bond zijn werkzaamheden hervat. Zij wil meewerken aan alles, wat tot verheffing van ons land en volk mogelijk is. Hij zal zich hierbij richten naar de eeuwige beginselen van Gods onfeilbaar Woord. In het licht van dat Woord maakt hij zich op, om mede te werken, het leed en de verschrikking van den oorlog weer te boven te komen.

De aangesloten bonden zijn druk bezig, hun oud-leden weer in te schrijven en nieuwe te werven. Ze rekenen hierbij op de medewerking van alle vrienden van het Christelijk Nationaal Vakverbond.

Werkt allen mede! Meldt U aan! Weest paraat! Juist nu!

DE CHRISTELIJKE
BESTURENBOND.

De R.K. Arbeidersbeweging in het bevrijde gebied van Nederland begroet de uitgave van dit blad als het eerste product van gemeenschappelijk overleg en nauwe samenwerking tusschen de drie plaatselijke vakcentralen.

Na de beëindiging der bezetting, waarin zoo veel werd afgebroken, wat in jaren van noesten arbeid werd tot stand gebracht, verheugt zij zich thans over het feit, dat het zware doch tegelijk dankbare werk van den wederopbouw der vakbeweging op zoo breed mogelijke basis ter hand kan worden genomen.

Op zoo breed mogelijke basis.

Beteekent dit een afwijken van de fundamenten waarop de R.K. Arbeidersbeweging ,vertegenwoordigd in het R.K. Werkliedenverbond in Nederland, was gegrondvest?

Geen sprake van.

Als katholieke beweging, omvattende de werknemers van hoofd en hand, stelt zij zich op de onveranderlijke basis van de Katholieke beginselen; zij volgt daarbij onvoorwaardelijk de aanwijzingen en richtlijnen van haar Kerkelijke Overheid.

Zij blijft in alles haar beginselen getrouw.

Ook in den tijd, die komen gaat.

Beginselvastheid is altijd haar kenmerk geweest; daarvoor heeft zij gestreden; daarvoor heeft zij ook geleden.

Doch het lijden en de tegenspoed hebben haar gelouterd en zij beschouwt het als haar roeping, haar aandeel er toe bij te dragen, om de maatschappij te kerstenen. Anders gezegd: dat de katholieke, de christelijke beginselen meer en meer doordringen in het openbare leven.

Vooral ook op sociaal en economisch terrein.

Want op den bodem van vele sociale en economische problemen speelt de wereld- en levensbeschouwing een groote rol.

Is het dan wel juist gezien, den band van samenwerking met andersdenkenden nauwer aan te halen?

Ongetwijfeld.

Men kan eigen beginselen handhaven en daarnaast, met erkenning ook van eens anders denkbeelden en opvattingen ten aanzien van wereld- en levensbeschouwing, practisch en vruchtbaar samenwerken.

Dat heeft met een verloochening van beginselen niets te maken.

Wij zoeken in onzen vakvereenigingsarbeid die dingen, welke ons ten nauwste met elkander verbinden en trachten door een eerlijke samenwerking tot het best bereikbare resultaat te komen.

Thans, meer dan ooit te voren, heeft die onderlinge samenwerking concrete vormen aangenomen.

Daarmede wordt, zonder het eigen beginsel prijs te geven, een nodozakelijke voorwaarde geschapen voor een eensgezind optreden naar buiten.

De R.K. Arbeidersbeweging in het bevrijde deel van ons land, in het bijzonder die te Eindhoven, vertrouwt, dat deze samenwerking steeds een oprecht karakter moge hebben, zoodat zij strekken zal tot voordeel van alle werkers met hoofd en hand.

DE R.K. ARBEIDERSBEWEGING
TE EINDHOVEN.

ORGANISEERT U!

Met den opbouw van de in bezettingstijd vertrapte vrije vakbeweging wordt niet gewacht tot de bevrijding van geheel ons Vaderland voltooid zal zijn. Integendeel, daar, waar het brute nazi-geweld wijken moest, is de opbouw ter hand genomen en gelukkig niet zonder resultaat.

Zoo moet het ook. Want het is juist de vakbeweging, die, als hoedster van de sociale en economische belangen der werknemers, onmiddellijk dàar een taak vindt, waar de samenleving met extra moeilijkheden te kampen heeft. Dat was niet alleen voor den oorlog zoo, ook thans is dat het geval en wellicht in nog versterkte mate.

Ons land wordt op ongekende wijze geteisterd door den oorlog. Straks eerst zullen wij ten volle gaan beseffen, welk een nationale ramp ons getroffen heeft. Overheid en volk zien zich dan voor een gemeenschappelijke taak gesteld, n.l. de wederopbouw van den democratischen staat. Ieder, die van goeden wille is, zal daarbij worden aanvaard. Want zoo alleen kan onze volksgemeenschap het beste worden gediend.

Hier echter is het in het belang van diezelfde volksgemeenschap, dat de zelfstandige organisaties van werkgevers en werknemers zich snel herstellen, omdat in het komende nieuwe tijdperk een doelmatige behartiging van de sociale belangen en de arbeidsverhoudingen eenvoudig niet denkbaar is, zonder een regelmatig overleg tusschen overheid en vakvereenigingen.

De werknemers vooral zullen goed doen, zich daarvan ten volle rekenschap te geven! Zij zullen zich daarbij moeten herinneren, dat het toch hùn arbeidersbeweging was, die in het verleden met succes ijverde voor de totstandkoming en instandhouding van een beteren loonstandaard, verkorting van den arbeidstijd, een betere huisvesting, beter vakonderwijs, grootere veiligheid in fabrieken en werkplaatsen en voor de sociale verzekeringswetgeving (invaliditeitswet, ongevallenwet, ziektewet, werkloosheidsverzekering, enz.).

Inderdaad, nog was zeker niet volmaakt en stonden nog vele belangrijke punten op het program. In een nieuwen staat zullen deze zaken in nieuwe organen ongetwijfeld opnieuw aan de orde worden gesteld, zoodra de tijd daartoe is gekomen. Het arbeidende volk zal in de toekomst zijn plichten kennen. Maar evenzeer zal het voor zijn rechten alle aandacht moeten vragen. Daartoe zal het zich van zijn beproefd instrument: de vrije vakbeweging, moeten bedienen!

Het is waar: in verscheidenheid verschilde de Nederlandsche vakbeweging met die in andere landen. Haar verkregen resultaten echter, stonden zeker niet achter bij die in andere landen verkregen. Juister gezegd: het Nederlandsche volk stond met zijn socialen opbouw aan de spits! Dat zal en moet zoo blijven.

Daarom klinkt weer overal de klemmende roep „ORGANISEERT U!". De arbeid, een van de hechtste peilers van ons nationaal bestaan, moet weer worden opgebouwd en stevig worden verankerd. Dat alles is ten eene male onmogelijk zonder een hechte en sterke vakbeweging. Moge deze wekroep daarom in alle lagen van ons nijver werkend volk op de juiste wijze worden verstaan.

Straks zal het daverend lied van den arbeid uit de Nederlandsche fabrieken en werkplaatsen weer opklinken.

Laat ons er voor zorgen, dat dan door de poorten een stevig georganiseerd leger van den arbeid binnentrekt. Tot heil van geheel ons volk!

C. Z. DE VRIES.

ADRESSEN

Afdeelingen, aangesloten bij het N.V.V.

Fabrieksarbeiders: W. Liefaard, Heezerweg 194.

Bouwarbeiders: E. Postema, Kabelstr. 5.

Metaalbewerkers: A. C. J. Leysen, Roostenlaan 172.

Spoor- en Trampers.: J. Hoekstra, Roostenlaan 174.

Handels- en Kantoorbed.: Mej. H. Reurop, Julianastraat 27.

Bakkersgezellen: H. Geeris, Lijmbeekstraat 83.

Verzek. Agenten: W. v. Gijzel, Harmoniestraat 22.

Typografen: L. J. v. d. Brink, Kabelstraat 19.

Sigarenmakers: P. J. v. d. Wouw, 2de Kruizemuntstraat 33.

Opzichth. pers.: W. v. Herpen, Rubenstraat 9.

Textielarbeiders: J. v. Turnhout, Benedictusstraat 21.

Ambtenaren Woensel: J. A. Aalerwijnse, Celciusstraat 7.

Ambtenaren Eindhoven: J. A. Vogel, Leostraat 11.

Transportarb.: R. v. Zijl, Kalmoesstr. 63.

Hotelpers.: v. Brink, Willem Frisostr. 35.

Voor de niet vermelde beroepen wende men zich tot Th. Hafkenscheid, Stokroosstraat 7.

Afdeelingen aangesloten bij het C.N.V.

Algem. Ned. Chr. Ambtenarenbond, afd. Woensel: A. Lobbezoo, 2e Lieven de Keylaan 18.

Algem. Ned. Chr. Ambtenaarsbond, afd. Eindhoven: H. A. van Keulen, Rodenbachlaan 9.

Chr. Bond van Belastingambtenaren: A. H. Brinkman, Broekscheweg 132.

Ned. Chr. Bouwvakarbeidersbond: C. F. de Joode, Snelliushof 26.

Ned. Chr. Grafische Bond: K. de Geus, Bakkerstraat 16.

Ned. Ver. van Chr. Kantoor- en Handelsbedienden: L. Vosslamber, Lijsterbesstraat 16.

Chr. Metaalbewerkersbond: P. D. Maas, Barrierweg 233.

Ned. Chr. Bond van Personeel in publieken dienst: A. Vonk, Kerstroosplein 47.

Prot. Chr. Bond van Spoor- en Tramwegpersoneel: H. van Wifferen, Minckelerstraat 9.

Chr. Bond van Sigarenmakers en Tabaksbewerkers in Nederland: C. J. van Doorn, Franciscus Sonniusstraat 12.

Ned. Ver. van Chr. Technici: A. de Hond, Zeelsterstraat 47.

Ned. Bond van Chr. Post- en Telegraafpersoneel: J. Bouwens, Koreanderstraat 7.

Ned. Chr. Textielarbeiders „Unitas",: C. Staflen, 2e Kruizemuntstraat 46.

Ned. Centrale Bond van Chr. Arbeiders in de Bedrijven van Voedings- en Genotmiddelen: J. B. van Meurs, Pastoriestr. 23.

Ned. Chr. Werkmeestersbond: H. Kuik, Arnaudinaplein.

Ned. Bond van Chr. Fabrieks- en Transportarbeiders: C. J. Weijer,

Christ. Besturenbond, Eindhoven: H. Ottens, Annastraat 10. Kantoor: Hendrik Casimirstraat 23, Congierge gebouw „Rehoboth".

Afdeelingen aangesloten bij het R.K.W.V.

R.K. Tabaksbewerkersbond: H. Kerssemakers, secretaris, Kloosterdreef 37.

R.K. Textielarbeidersbond: A. Lathouwers, secretaris, Havenstraat 18.

R.K. Bouwvakarbeidersbond: J. Meerman, secretaris, Voorterweg 217.

R. K. Metaalbewerkersbond: M. G. A. Rooyakkers, secretaris, Schouwbroekscheweg 29.

R.K. Werkmeestersbond: C. van Aggel, voorzitter, Klimoplaan 15.

R.K. Grafische Bond: C. A. Pot, secretaris, Lijmbeekstraat 419.

R.K. Bond van Overheidspersoneel: H. H. Vermeulen, secretaris, Juliusstraat.

R. K. Bakkersgezellenbond: A. Geven, secretaris, Schoenmakerstraat 8.

R. K. Kleermakersbond: A. Warmoeskerken, secretaris, Botterstraat 6.

R. K. Transportarbeidersbond: M. van Haaren, penningmeester, Kronehoefstr. 9.

R. K. Handels-, Kantoor- en Winkelbediendenbond: W. Th. Vos, penningmeester, Broekscheweg 191.

R.K. Fabrieksarbeidersbond: L. Kauffeld, secretaris, Lijmbeekstraat 175.

R. K. Houtbewerkersbond: J. C. Thomassen, secretaris, Binnenpad 3.

R.K. Bond van Spoor- en Tramwegpersoneel: G. v. Nimwegen, secretaris, Achterstraat 11 G.

R.K. Bond van Technici: H. Boekema, voorzitter, Potgieterstraat 1.

R.K. Slagersgezellenbond: M. Daamen, secretaris, Doelenstraat 31.

R.K. Bond van Post-, Telegraaf- en Telefoonpersoneel: J. van Oorschot, secretaris, Helmerslaan 12, p.a. Engbers.

ONZE VOEDSELPOSITIE

Het behoeft geen betoog, dat ook de plaatselijke vakbeweging zich ernstig bezig houdt met de problemen der huidige voedselvoorziening. Overal waar dat mogelijk is, tracht zij al haar invloed aan te wenden om de zoo noodzakelijke verbeteringen te helpen bevorderen. Zij is daarbij echter volkomen doordrongen van de vele moeilijkheden die bij de oplossing van dit vraagstuk een belangrijke rol spelen.

Desondanks meende de Raad van Overleg verplicht te zijn, zich met een schrijven tot de hoogste Nederlandsche Militaire Autoriteiten te moeten wenden, waarin de moeilijke positie, vooral van de arbeidersgezinnen, werd geschetst en waarbij met klem werd aangedrongen op het nemen van maatregelen, die het dreigende gevaar van ondervoeding zouden kunnen doen keeren.

Het gevolg van een en ander is geweest, dat van voornoemde autoriteiten een schrijven inkwam, waarin den Raad van Overleg de verzekering werd gegeven dat de bevoegde instanties diep doordrongen zijn van den ernst der voedselsituatie in het bevrijde gebied. Gemeld werd tevens dat al het mogelijke wordt ondernomen om hierin ten spoedigste verbetering te brengen, waarbij alle mogelijke hulp van de Geallieerde Militaire Autoriteiten wordt ondervonden.

We geven aan de resultaten van onze bemoeiingen thans meer bekendheid, omdat de hierboven omschreven mededeelingen ons het recht geven, de naaste toekomst met vertrouwen tegemoet te zien.

Er is inderdaad reden om spoedig een merkbare verlichting in de voedselvoorziening te verwachten. Nog even dus de tanden op elkaar, dan zal dit leed weer snel zijn vergeten.

Moge deze verwachting in het belang van ons allen, de kinderen in het bijzonder, worden bewaarheid!

C. Z. DE VRIES.

HERSTEL VAN OUDE RECHTEN

Allen hebben het als een groot onrecht gevoeld, toen in September 1943 ingrijpende verslechteringen werden ingevoerd, die betrekking hadden op de uitkeering van ziekengeld. De wachttijd werd verlengd en het uitkeeringspercentage drastisch verlaagd.

De „heeren" bezetters motiveerden deze aanslag op de Nederlandsche Sociale Wetgeving met de bewering, dat het aantal ziekte-meldingen zoo schrikbarend was toegenomen. Men koppelde hieraan meteen de verklaring vast, dat zeer velen zich aan simulatie schuldig maakten. Dit verschijnsel nu wilde men op deze manier doeltreffend ondervangen.

De werkelijke ondergrond van deze misselijke vertooning zal echter wel het feit geweest zijn, dat de Duitschers het Nederlandsche Volk zijn goede sociale verzekering niet gunden! En wat dan te denken, van dien armzaligen arbeidsfront-„leider" Woudenberg, die altijd zoo flink stond te beweren, dat hij elke aanslag op de sociale positie van den Nederschen „werker" niet dulden zou, en nu zich haasten moest in 't openbaar zijn instemming te betuigen met het in toepassing brengen van deze „aanslag op de sociale positie van den Nederlandschen werker".

Hij moest wel, de held, zijn broodheeren wilden het immers zoo!

Maar genoeg over deze welbewuste afbraak in bezettingstijd.

Met de bevrijding is de tijd van opbouw gelukkig weer gekomen; zal weer worden goedgemaakt wat werd verwrongen.

De Nederlandsche Regeering wenscht in dat streven voor te gaan. Het bewijs hiervan heeft zij kortgeleden nog eens geleverd, door de afkondiging van een Koninklijk Besluit, waarin wordt bepaald, dat de hierboven omschreven verslechteringen met betrekking tot de Ziekteverzekering, althans voor het bevrijde Nederlandsche gebied, met ingang van 18 September j.l. ongedaan worden gemaakt. Vanaf denzelfden datum zullen de oude uitkeeringsvoorwaarden weer van kracht zijn!

Met groote voldoening begroeten wij dit besluit en met ons ongetwijfeld alle werknemers. De groote spoed waarmede dit onrecht hersteld werd, getuigt van een doortastendheid, die ons goede verwachtingen doet koesteren.

C. Z. DE VRIES.

VERKLARING

Werknemers!

Eindhoven is bevrijd van de Duitsche overheersching.

Uitgebannen is hiermede de macht, die van de vrije Vakbeweging in ons land een instrument wilde maken ter verwezenlijking van haar nationaal socialistische doeleinden. Het product van dit streven, het Nederlandsche Arbeidsfront, hoort uiteraard hier tevens afgedaan.

De oude beproefde werknemersorganisaties, die tijdelijk, door bruut geweld gedwongen hun arbeid hebben moeten staken, nemen in onze stad haar plaats weer in en hervatten hun taak.

Nieuwe paden zullen daarbij betreden worden. Het is thans echter nog niet mogelijk daarover uitvoerige mededeelingen te doen. Wel stellen echter ondervermelde organisaties het op prijs reeds thans mede te deelen, dat zij besloten hebben — met eerbiediging overigens van elkanders beginsel en — in de toekomst te streven naar een zoo hecht mogelijke samenwerking en groot mogelijke eensgezindheid, gelijk dit in de nabije toekomst ook verwacht mag worden tusschen de landelijke centrales van de werknemersorganisaties in ons land, zoodra dit geheel bevrijd zal zijn.

Een dringend beroep wordt hierbij gedaan op iederen werknemer om zich spoedig aan te melden voor het lidmaatschap van de hem passende vakorganisatie. Daardoor wordt een niet te missen bijdrage gegeven om de vrije Nederlandsche werknemersorganisaties in onze stad weer volledig het aanzien en de sterkte terug te geven, die haar deel was voor de komst van den Duitschen overweldiger.

De besturen van:

De plaatselijke centrale der Katholieke Arbeidersbeweging;

De Eindhovensche Bestuurdersbond (N.V.V.);

De Christelijke Besturenbond, afd. Eindhoven van het C.N.V.